

[Indenrigsministeren.]

Jeg vil gerne understrege det ærede medlem hr. Ove Hansens indledende bemærkninger, idet han sagde, at den finansieringsbistand både i forbindelse med forkøbsret til fast ejendom og i forbindelse med støtte til kommunernes jordkøb, som lovforslagets § 11 indeholder, var en håndsrækning til kommunerne. Det er jeg helt enig med det ærede medlem i, og jeg vil ligeledes gerne understrege, at der under de forhandlinger, jeg har haft med de kommunale organisationer om denne lovgivning, har været givet udtryk for det samme: at man var tilfreds med dette lovforslag, og at det var en hjælp til løsning af disse kommuners problemer i så henseende. Jeg vil også fremhæve, at i henvendelsen fra de kommunale organisationer til udvalget om visse ønsker, som disse organisationer havde i forbindelse med andre af kompleksets lovforslag, har man ikke nævnt lovforslaget om forkøbsret, og man har over for mig understreget, at når det ikke var nævnt, var det, fordi man ikke havde nogen kommentarer dertil. Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at Købstadforeningens formand i dag i Politiken giver udtryk for, at denne lovgivning har værdi for kommunerne.

Alle de af mig stillede ændringsforslag med undtagelse af ét svarer til de af landbrugsministeren stillede ændringsforslag til lovforslaget om ændringer i statshusmandsloven; det må jo være naturligt, at der er ens regler i de to love, for at administrationen ikke skal blive forskellig fra land til by.

Der er imidlertid ét ændringsforslag, som kun berører det lovforslag, jeg har med at gøre. Som nyt stykke 2 til lovforslagets § 4 er foreslået følgende:

„Når en ejendom, hvortil en kommune har forkøbsret, erhverves af en anden kommune, kan indenrigsministeren bestemme, at forkøbsretten ikke kan gøres gældende.“

Dette ændringsforslag er ikke sat ind for at skabe nogen nydannelse; denne ret har indenrigsministeriet som tilsynsmyndighed

for kommunerne nemlig i forvejen — den står i købstadlovens § 22 — og jeg mente egentlig ikke, det var nødvendigt at sætte denne bestemmelse ind i selve loven, da det var kutyme, når det drejede sig om handel med jord i fri handel. Men da man i udvalget drog spørgsmålet frem og ønskede det klargjort, erklærede jeg, at jeg ikke kunne have noget imod at sætte bestemmelsen ind i loven, så at der ikke kunne herske nogen tvivl.

Til de andre ordførere har jeg ingen bemærkninger. Det ærede medlem hr. Niels Ravn kom ikke med nye ting — hvis jeg må bruge det udtryk — ud over det, der var nævnt ved første behandling. Det ærede medlem holdt sig i dag nærmest til det principielle. Og de ærede medlemmer hr. Helge Larsen, hr. Morten Lange og hr. Mose Hansen berørte ikke dette lovforslag.

Jeg vil derimod gerne gøre et par bemærkninger om den skitse, vi har fået forelagt i udvalget, og som den højtærede landbrugsminister også har omtalt. Det er jo rigtigt, at denne skitse — det blev sagt i udvalget — var et forhandlingsgrundlag, og det må vi vel også erkende, når vi gennemlæser skitsen. Men hvis det var de ærede partiers mening, at denne skitse skulle være et virkeligt forhandlingsgrundlag — og i betragtning af at den i sin opbygning er så løs, som den er — synes jeg, man må sige, at det næsten var efter, at klokken var faldet i slag, at den kom frem. Lovforslagene blev fremsat i folketinget den 23. januar, og de var til første behandling den 6. marts, og jeg kan ikke se, at der er noget i denne skitse, som man ikke kunne være kommet frem med på daværende tidspunkt, enten ved første behandling eller også umiddelbart efter, at udvalget var trådt sammen. Der er hverken i de ændringsforslag, der er stillet af mig, eller i dem, der er stillet af landbrugsministeren, foreslået sådanne ændringer, som kunne betinge, at denne skitse ikke kunne komme frem; derfor betragter jeg skitsen som, skal vi sige en redningsplanke i sidste øjeblik for at have noget — ja, jeg ved ikke,